உ

சிவமயம்

ஸ்ரீ ஆதிபானந்த சுவாமிகள்

மடத்தில் கிடைக்கப்பட்ட

நாஞ்சில வேளாளர்களின் சரித்திரம்

P. இராமலிங்கம்பிள்ளை

அச்சிடப்பட்டது

இம்மானுவேல் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பித்தது

Y592 T
96

உ

சிவமயம்.

துளுவ வேளாளர் சரித்திரம்.

கதைச்சுருக்கம்.

(1) நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய சோழமண்டலத்தில் காவேரிநதிகடலில் கலக்குமிடமும், அரசர்க்குரிய ராஜதானியாகவும் விளங்கும், காவரிப்பூம் பட்டினத்தில் சுமார் (1700) ஆயிரத்தி எழுநூறு வருடங்களுக்குமுன் கரிகாற் சோழமஹாராஜா அரசு புரிந்துவந்தார். அவர்காலத்தில் அம்மண்டலத்தில் அரிய புகழ்படைத்த வெண்ணெயூர் சடையப்பவள்ளலின் மரபில்வந்த ஒருவர் தனது பூர்வ வினைவயததால ஓர் அழகிய முடமகனை ஈன்றார். அக்குழந்தையால் தனது மரபுக்கு பெரும் பழிப்பு வருமெனக்கருதி, இக்குழந்தை வேளாள குலதது முடக்குழந்தையென ஓர் லிகிதமெழுதி; குழந்தையையும், அந்த லிகிதத்தையும் ஓர் பெட்டகத்துள் வைத்து காவேரி நதியில் புதுவெள்ளம் வருவதைநோக்கி, கரையோரத்தில் இப்பெட்டகத்தை வைத்துவிட்டுத் தமது இருப்பிடம் சென்றார்.

(2) பிறகு அக்காவேரி நதிகரையுடை புனல்பெருக்கால் ஒலியுடன்வந்து அலைக்கரத்தால் தனது கான்முளையாகிய குழந்தையை வாரியேந்தி காவரிப்பூம் பட்டினத்து கடற்றுறை முகததருகு செல்லுமுன்னம், அங்கிலுள்ள துளுவகுல வேளாளரில் விருதாயப் பிள்ளை என்ற நாமதேயத்தையுடைய ஒருவல்லவனும் அந்நகரிலுள்ள அநேக ஜனங்களும் ஆற்றில்வரும புதுவெள்ளம காணக்கரையில்வந்து நின்றார்கள். அப்பொழுது ஜலத்தில் அடித்துக்கொண்டுவரும் அநேக பொருள்களை மேற்சொன்ன விருதாயப்பிள்ளை என்பவர் நீரிலிறங்கி வாரியெடுதது பிறர்க்கு உதவிபுரிந்து வந்தார். வருங்கால் ஓர் பேழை நீர்மேல் மிதந்து வருவதைக்கண்டு அதையும் கவர்ந்துவந்து கரையில்

வைத்து திறந்துபார்த்தார். அதில் உயிருடன் ஓர் அழகிய முடக்குழந்தையும் ஓர் லிகிதமும் இருக்கக் கண்டு இஃது கங்கை மாதாவால் கொடுக்கப்பட்ட பாக்யமென்று அக்குழந்தையுடன் தன்மனைக்குச்சென்று மனையாள் கைக்கொடுத்து அருமை பெருமையாக அக்குழந்தையை வளர்த்து வந்தார்கள். அக்குழந்தைக்கு வயது (16) பதினாறு ஆனவுடன் தனது மரபில் உரிமையுடைய ஓர் பெண்ணை விவாகம் செய்து வைத்தார்.

(3) அக்கரிகால் சோழர் இச்செய்தியைக்கேள்வியுற்று தூதுவர்பால் சொல்லியனுப்பி விருதராயப்பிள்ளையை அழைத்து, நீர் யாவர்? இம்முடமகன் யார்? இப்பெண் யார் மகள்? என்று வினவினார். அதற்கு விருதராயப்பிள்ளையானவர், ''அரசே! யான் என்னுடைய பிறந்த திருவநாட்டின்கண் ஓர் சிற்றரசனைப்போல வாழ்ந்த அருட்பிள்ளை என்பவரின் புத்திரன். என் தந்தையார் சோலாதன் என்ற ஓர் சோழகுல அரசர் கோபத்திற்கு இரையானார். யான் அச்சமுற்று என் திருவகுல வேளாளர் சிலருடன் இந்நகரில் வாழ்ந்து வருகின்றேன். எனது பெயர் விருதராயப்பிள்ளை. யான் இம்முடமகனை காவேரி நதியினின்றும் எடுத்து வந்து வளர்த்து எனது மரபில் ஓர் பெண்ணை விவாகம் செய்து வைத்திருக்கின்றேன்.'' என்றார். அதுகேட்ட அரசர் பிரான் இக்குழந்தை எக்குலத்தைச் சார்ந்ததென்று தெரிந்து வளர்த்தாய் என்று கேட்க, அக்குழந்தை வந்த பெட்டகத்தையும் லிகிதத்தையும் வேளாளர் குழந்தையென்பதற்கு விருதராயப்பிள்ளை சாக்ஷியாகக்காட்டினார். இதையறிந்த முடமகன் தன் குலத்தாரை வருவித்து தன் வரலாற்றை விசாரிக்கவேண்டுமென்று அரசரைக்கேட்டுக்கொண்டார்.

(4) அரசர் அவ்வாறே நற்குடி (48000) நாற்பத்தெண்ணாயிரம் கோத்திரத்து காராளர்களை வருவித்து இம்முடக்குழந்தையை நீரில் விட்டது யார் என்று வினவினார். அப்பொழுது அதில் ஒருவர் எழுந்து இம்முடக்குழந்தையால் குலத்திற்கு பழிப்பு வருமென்கருதி ஆற்றில் விட்டுவிட்டேன். ஏனென்றால்

தர்மசாஸ்திரப்பிரகாரம் தன் குலத்திற்கு இழிவுருவமெனத்தெரிந்தால் அன்னவரை செருத்து விடலாமெனவிருப்பதால் அவ்விதம் செய்தேனென்றார். இதைக்கேள்வியுற்ற மன்னன் சற்று ஆலோசித்து இக்குழந்தையை பரிபாலித்து வந்த துளுவகுல வேளாளருக்கு நிலையான புகழ் கிடைத்ததென்றும், இதை உலகமுறறும் அறிவிக்கவேண்டுமென்றுங்கருதி, இம்முடமகன் சஞ்சாரியானதாலும், வேறு தொழில் செய்யும் திறமையில்லாதவனாதலாலும், இவனைப்பெற்ற தந்தைக்கும இவனுக்கும பந்தமில்லாததாலும். தன் குலத்தாரின் பொருட்டே ஆற்றில் மூழ்க நேர்ந்து பிழைத்திருப்பதாலும், இக்குழந்தை காராளர் குலத்தில் எல்லோர்க்கும் பிள்ளையென்பதே தகுமென்றும், இவனை வளர்த்த துளுவகுல வேளாளராகிய விருதாயப்பிள்ளை இம்முடக்குழந்தையை ரக்ஷித்ததால் இச்சந்ததியாருக்கு முடம ஆண்டார் என்ற காரணப்பெருமை பெயரே பொருந்துமென்றும், இம்மரபார்க்கு வேண்டுமென்றும் காராள வம்சத்தார் அனைவரும் இம்மரபாருக்கு வருடம் பிரதி ஒவ்வொர் குடித்தனக்காரரும வீட்டுக்கு ஒருகலநெல் வரியாகக்கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும, இருந்தந்தார் சம்மதத்தினபேரில் காஞ்சீபுரம் காமாக்ஷியம்மன் சந்நிதியில் கல்வெட்டுச்சாசனம்செய்து வைத்து இம்மரபாரைத் தாங்கள் என்றும் ஆதரிப்பதாகவும தவறினால் பாவத்திற்குள்ளாவோமென்றும் காராளர்களைச் செப்பேடு சாசனம கொடுக்கும்படி அரசர் தீர்ப்பளித்தாரென கரிகாலச்சோழர திக்குவிஜய விலாசத்தில் கூறியிருக்கிறது.

ஸ்ரீ ஏகாம்பரநாதர் துணை.

சிவமயம்.

காப்பு.

கடலனைய புகழ்படைத்த காராளர் மூடமகனைக்
கவினூர் முல்லைத்
தொடையணியு மணிமார்பன் றனுவ குலந்திரை
வளர்த்த நாயகனை
புடவிநிறை தெளிதமிழ்நாற் புனைந்துரைக்கப்புகர்
முகத்தீதுப் புனிதஞானக்
கடகளுளி பிழிந்துழிசைவக்கொழுந்தாம் பரம்பொரு
ளைக் கருத்துள் வைப்பாம்

சரித்திரம்.

௧ சோதிகலியுக நிறை மூவாயிரத்தி யிருநூற்றித்
தொண்ணூற்றில்
கோதில் புலிக்கொடிக் கரிகாலையர் குடை நிழற்று
மன்னுட் குறைவேரில்லாச்
சாதிபெறு காராள குலக்கோமான் வெண்ணெநல்லூர்ச்
சடையன்றூயர்
பாதியுரு வினைப்பயனால் ஆண்மகவு மூடமாயற்பவிக்க
கண்டான்

௨ சங்கிது நங்குலப் பழிபபென்றிம்மகவு தனைப்பயந்தோ
னெண்ணுதெண்ணிப்
பாக்குறு நற்பேழையுளிட்டலைமருவு பொன்னிநதிப்
பாங்கரேகித்

தாங்கிவரு புதுப்புனல் கண்டப்பேழை கரையினை
வைத்தயர் வாவேங்கித்
தேங்கு நிறைசூழ்தடவைச் செய்ய பதிபுக்கிருந்தாளை
நெளிவினமிகனான்

காவிரிநீரணங்கரிய கான்றுனையைக் காத்தீந்திக்கமல
மாரும்
பூவிரிதண்டலை மருவுபூம் புகார்த்துறைமுகத்தப்
புகுதாமுன்னற்
பாவிரியுங் கரைபொருவெள்ளங்காணப் பதிபு
மாக்களோடுந்
தாவிரியம் புயவலியன் றுளுவகுல விருதாயன்
சேர்த்துநின்றான்

வேறு

பற்போருங் கதலிபல விருக்கங்காவி புடையிலுற
குடிசைபல பொருளும்வாரி
விற்போமுளையை றுமுவதிர்த்தே பல்லோரிடுந்தன
றியபான் கருகியிறங்கி நீரில
மற்போரு தொடுப்பவன் போற்றுளுவ வேளாண
வாரியெடுத்தே கரையில் வளங்கு வாரி
பொற்போரு வருதலெனப் பேழைகண்டான்
புனவிடை கவர்ந்ததனைப்புறத்தே போந்தான்

பெட்டகப்பூட்டற நீக்கிப்பிறக்கு கதிர்முகச் சேய
பிரிவுநோக்கித்
தொட்டகத்தோ டெடுத்தணைத்தான் றுயினிப்பதிங்
கதறியழத் தோமிலீசன்
விட்டவரு னெணப்பலரும் வியப்புறக்கைச் சாத்திவன
வேளாளன் பிள்ளை
கட்டளகன் முடக்குழவி யென்று வனைந்திருப்ப
கண்டான் பின்னும்

பன்னாளும் புதல்வனின்றிப் பரிதவித்தே மெனத்திரு
பவானி கன்னை
மின்னாளுங் கருணை புரிந்திம் மகவை யீன்றளித்தாள்
மேயவந்தன்
பொன்னாளாங் காத்தீந்து யரன்வளர்ப்ப னெனப்பல நம்
மேயாந்து சூழ
மன்னாளுங் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் றானவனிறை
மனையிற் புக்கான்

அடலரசர் புதல்வனிக ருமைபெறு மறவளர்த்தே
யழகு வாய்ந்த
மடவரலைத் தன் குலத்து மணந்தவன்ற னவையங்க
வளன்வ கூவி
முடவரனை யாவரிவ ரித்தெரிவை யாது குல
மொழிமினென்னத்
திடவரையை யனைய புயத்துளவர்குவத் திசைவனிவ
சாற்றலுற்றான்

மூன்றோடு தனிற் சிறந்த அளுவனொட்டுளவரிமேலரச்
ழுதன்மையாளன்
பொன்னோடு மகமதிரே ரெந்தையருட் பிள்ளையென்பான்
போரின் மேவி
பின்னோடு சோகுலத் திறைமுனிவுக் கிறையானோர்
மீந்தயானும்
தின்னோடு தனிற்புகுந்து காவிரிப்பூம் பட்டினத்தி
னெடிது வாழ்தேம்

விருதாயப் பிள்ளையென்பே ரீண்டுவரை குறைபோது
வேறுகாணேன்
ஒருதாயற் பிள்ளையென வுரைப்பது காவிரிமாதா
வுதாந்தாங்கிக்
கருதாயிற் காளைநிகர் வடிவுடைய முடமகனைக்
கையிற்றந்தாள
இருதாயிற் காராள குலமதலை யெனவளர்த்தே
னெம்மாணமைந்தன்

11 அரும்புதல் விமணை நூடித்தே னல்லாது வேறுபிழை
யாதுமில்லேன்
சுரும்புளுந் தார்மார்பா நூதுவசென்பால் விடுத்த
சூட்சியேதோ
பெரும்புகளோ யெனத்துளுவர் பெரியோனே
காராளர் பெற்ற சேயாய்
விரும்புவதற்காதா மேதுள்ளது சொற்றெனக்கே [illegible]
வினவானின்றான்

12 அன்றுசிறு மதலைவரு பெட்டகத்தோரறை
யினிடத்தவனிமீது
துன்றுபுணறுடுறைவோன் காரான குல[illegible]
துயமேலோன்
என்று வரைந்திடு முடங்கலீதெனக் கோய[illegible]
காத்திவினிதேநல்கி
யின்று வளரிப்புதல்வன்றந்தை யெழுத்த[illegible]
மற்றேதோவென்றான்

13 இங்கு நிகழ்ந்தனவனைத்துங் கேட்டிருந்த மூட[illegible]
மிறையை நோக்கி
தங்கு பழவினை வயத்தினுருவிலியாயான் ஜெ[illegible]
றந்தை சேயைப
பொங்குபுன்னதி விடுதன்முறை நீயியோ பொ[illegible]
யலேயோ பொருள்மேல்தும்
பங்குதருவதுமில்லையோ நடுநிலமை பகர்விரெனப்
தான் மன்னன்

வேறு

14 காராளர் சைவர்கிளா நயனூர் யிண்டர் கவுடர் மு[illegible]
குண்டயர் கா கார்த்தாகள்
தாராள சயர் மன்றுடியர்கள் சோர் சுறிக்கியர்
பாண்டியர் துருவர் சாதபண்டைடர்
வராளர் பிள்ளைகண்டர்களமா நேசானர் உற்ற
திருவாளர் முதலுரைக்குமித்தப்
பேராளரனைவருக்கும் திருமுகத்தை பிரிதுவல[illegible]
விடுத்தான் பெருமையாளன்

15 தேயநிறை மண்டலத்துந் திசையனைத்துங் கேட்ட
மூறு திகணைத்தக்குந்
தாயக நாடெழுபத்தியிரண்டிடத்துந் தாணி
மூற்றுந் தழைந்த கங்கைச்
சேயமைந்த பேருடை நாற்பத்தி யெண்ணாயிரக்குடி
கோத்திரத்தோரு
மேயகுடி தனிலிவிடம் வருகவென வொற்றர்களை
விடுத்தழைத்தான்

16 ஆயன்மொழி சிறந்தாங்கிக் காராள குலதிலக
ரவைய மெய்தித்
தரையின் விழுந்தடி தொழுது தங்களை மீண்டழைத்த
பணிசாற்று மென்னக்
கரையில நம்புகளுடை யிரீன்ற சிறு மதலை மிசை
கருணை யின்றி
வரையுடையீர் நதியிலிடுந் திறமுடையோன் யாவனென
வளவன் கேட்டான்

17 அத்தருண மவணிருந்த முடமகனுர் தந்தையெழுந்
தாயன் றான் போய்க்
கைத்தலமீ தஞ்சலித்து மறைபுகன்ற விதிவழியுங்
கனக மௌலி
வைத்த ரவிகுலத்தாயன் மனுவுரைத்த நெறிவழியு
மதியினோர்ந்து
பைத்தசிறு மதலைதனை நதியிலிடை யான் விடுத்தேன்
பரிதிவேலோய்

18 தலைப்பழுது வாராது வொருகுடியைச் செகுத்திடல்
தகாமைன்று
புலப்பழுது வாராது வெவ்வுயிரை வதைப்பினுமோர்
பொறையுமன்று
குலப்பழுது வாராது தம்மவரைச் சிதைத்திடலோர்
கொடுமையன்று
சிலைப்பழுது வாராத செம்பியரி லுயர்திலகச்
செம்மலேறே

19 மேழியான் குலந்தனக்கே யிழிவெனவென் மூடமகனை
மேகமூசம்
ஆழிசிகர் கனிமருந்து கைச்சாத்தப் பெட்டகத்
திட்டாங்கு வைத்தேன்
வாழியடு விழியாளென் காதலது வேரறியா
வகையினையா
சூழிஞ்சிப் புணருடா சூதலதே யென்று வளாற்
றெழுது சொற்றான்

20 ஏய்ந்த வாலாடங்களுணர்ந்தறி பன்றலை துளக்கி
யெந்தநாளும்
ஆய்ந்தவரை புனலின்வரு மூடமகனை யாண்டினித
வாவிறாடு
தோய்ந்தகள பக்தனமா தகமனைத்த பெருப்புகழே
துளுவர்தென்றும்
வாய்ந்தவான் கதிர்மதிகளுள் ளளவுந்தாகணிமிசை
வளர்க்கல் வேண்டும்

21 தோன்றுமுடனிருமாயிற் கலப்புறலால் வேறாகித்
தொழிலிற் கட்டம்
போன்றுளதா மியலாதாற் றந்தையிவன் பொருட்டில
தாற் பொருந்தி வாழ்க
மூன்று பொருளின்டிலதாற் குலப்பொருப்பினீர்மூழ்
மூண்டதாலும்
ஊன்றுபுகட் காராளரெல்லோர்க்கும் பின்னோயிவ
னொருவர்கண்டே

22 ஈண்டுறை பூபாலர் குலக்கெல்லோரு
மூடமாண்டாக்கென்றே யொவ்வோர்
ஆண்டுமொரு குடிதவராதளப்பது நெற்சலமாக
வளித்தல்வேண்டும்
மீண்டுமவர் பெருமபுலத்தில் விளைபொருளிற்
சிற்சிலது மீதல்வேண்டும்
காண்டுவதுமில்லை மொழி சாதமென முறிபெழுதித்
தருதல்வேண்டும்

23 என்றறிய காவல நற்றீர் பளித்தலிரு தாத்தாரினிது
கேட்டு
கன்று பசுவணைய மனுஞ்சம்மதிப்பத்திருக் காஞ்சிக்
காமக்கோட்டஞ்
சென்று சிலாசாசனமிட்டாங்கு முடமாண்டார்க்குச்
செப்பேடொன்று
குன்றிலிடு மணிவிளக்காய்க் கொடுப்பீரெனக் காரா
ளர்க்குரைத்தான் மன்னன்

24 யாவரிது படிதருதற் கிடையூறு புரிவரேனி வன்றூர்
முற்றும
பரவமதிற் கங்கை நதிக்கரையிடத்திற் பசுவதைத்
தோன்பழியை யேற்றுப்
போவால தெரிவாயி ரகமது காணியதாய்ப்
புகுவரென்ன
மாவடியிலுறை பாமனே காப்பர் சன்னதியில்
வழுத்தினால்

25 நாவலந்தீவினிலுறையு நாற்குலத்தார் டன்றூடி
நக்ரமாக்கள்
ஆவலங்கை யிடங்கையினர் பல்குழுப் பரிதிகுல
கரிகாற்சோழன்
காவலனன்றுட்டிக்கு விஜயம் விலாசம் புரிந்த
காவியங்கள்
தேவர் முதன றியுலக மதிரவிகளுள்ளவரை
செழிக்கமாதோ,